

Ligestillingsministerens tale til besvarelse af samrådsspørgsmål Z stillet af Özlem Sara Cekic.

26. januar 2010

2009-0022478

AMSDRJ

Samrådsspørgsmål Z:

Hvad har ministeren gjort, siden hun er blevet udnævnt som minister for ligestilling, for at fremme ligestilling af kvinder med minoritetskvinder.

Svar:

(Så vil jeg gå over til at besvare spørgsmål Z fra udvalget.)

Til indledning vil jeg sige, at jeg da er glad for, at arbejdsmarkedsudvalget også udviser en så særskilt interesse for mit andet ansvarsområde - den generelle ligestilling i samfundet.

Det er også noget, der ligger mig meget på sinde. Jeg kan dog godt have en mistanke om, at baggrunden for spørgsmålet er en påstand om, at jeg/regeringen ingenting har gjort for at fremme ligestilling for indvandrerkvinder, og at vi ikke er kommet nogen vegne. Men vi har gjort noget, og det har virket.

Jeg mener, at vejen til resultater for hele samfundet, går gennem at skabe lige muligheder for kvinder og mænd. Jeg synes ikke, jeg kan se helt samme positive resultater af den tidligere regerings tiltag, der var baseret på en anden tilgang end den nuværende regerings.

Regeringens grundholdning, når det gælder ligestilling, er, at kvinder og mænd skal have de samme muligheder for at træffe deres egne valg. Adgangen for kvinder til arbejdsmarkedet og deres muligheder for selvforsørgelse er helt centrale i den sammenhæng.

Danske kvinder er jo heldigvis godt med her, og Danmark er helt i top, hvad angår kvinders beskæftigelsesfrekvens. Derfor er det

også et selvstændigt succeskriterium for mig at arbejde for, at kvinder med indvandrerbaggrund får mulighed for og tilskyndelse til at søge ind på arbejdsmarkedet.

Jeg anser derfor også visse indvandrerkvinders situation som et af de vigtige ligestillingsproblemer i Danmark.

Der er indvandrerkvinder, der er underlagt en social kontrol, som ingen andre ville finde sig i, og som de heller ikke skal finde sig i, hvis det står til mig.

Der er mænd i indvandrer kredse, som har et menneskesyn, der ligger uendelig langt fra det menneskesyn, som jeg har. Et menneskesyn, hvor kvinder og mænd, piger og drenge er lige meget værd.

Jeg vil gerne hjælpe de kvinder, der er underlagt disse gammeldags leveregler. Jeg vil gøre, hvad jeg kan, for at de mest for-mørkede mænd i indvandrer kredse begriber, at det er Danmark, de bor i.

For at besvare spørgsmålet om hvad jeg har af initiativer for indvandrerkvinder, så vil jeg ganske kort lige nævne nogle af dem her:

- Kampagne om vold mod etniske kvinder
- Mentorfamilieprojekt
- Rettighedskampagne
- Kortlægning af barrierer for ligestilling - 4 delundersøgelser
- Debatmateriale
- Rådgivning af unge indvandrepiger er under planlægning
- Indsats rettet mod indvandrer mænd er under planlægning
- Undersøgelse om social kontrol i Norden
- En undersøgelse om flere indvandrerkvinder på arbejdsmarkedet bliver overvejet

Desuden er

- Regeringens nationale strategi om vold
- Perspektiv- og Handlingsplan på vej.

Jeg vil også gerne benytte lejligheden til at se på de overordnede beskæftigelsesmæssige resultater og få slået fast, at det går den rigtige vej.

Kvinder med indvandrerbaggrund i Danmark er således nærmest stormet ind på arbejdsmarkedet og uddannelsesinstitutionerne.

Over 16.000 flere indvandrerkvinder er kommet i arbejde i løbet af de sidst 4 år. Og det går endnu bedre for de kvindelige efterkommere.

De kvindelig efterkommere er nu i job i næsten samme grad som de mandlige efterkommere. I 2008 var beskæftigelsesfrekvensen for de kvindelige efterkommere 65 %, mens den for de mandlige efterkommere var 67 %. Dette er en forskel på blot 2 procentpoint.

De 65 % for kvindelige efterkommere i 2008 kan sammenlignes med, at tallet i 2004 var 56 % - altså en stigning på næsten 10 procentpoint.

De kvindelige efterkommere er desuden i uddannelse i højere grad end de mandlige efterkommere.

Det er også en kendsgerning, at ledigheden blandt indvandrerkvinder er steget mindre, end ledigheden blandt danskere. I løbet af det sidste år er antallet af kontant- og starthjælpsmodtagere steget 25 pct. blandt danskere, mens antallet faktisk er faldet 5 pct. blandt indvandrerkvinder. Dette er en markant forskel.

Den udtalt positive udvikling i indvandrerkvinders tilknytning til arbejdsmarkedet viser, at kvinder med indvandrerbaggrund er en god og stabil arbejdskraft på det danske arbejdsmarked.

300 og siden 450 timers-reglen, samt 24-års reglen, har medvirket til at fremskynde indvandrerkvinders indtog på arbejdsmarkedet.

AKF's undersøgelse (fra 2008) af 300-timers-reglen viste, at reglen har været et argument, som indvandrerkvinder har kunnet bruge over for deres ægtefæller. Det skal forstås sådan, at kvinden har fået manden til at forstå, at hvis hun ikke fik noget arbejde, ville familien miste en del sit forsørgelsesgrundlag. Det kunne mændene forstå.

Reglen virker også fremmende for både integration og ligestilling, når vi kan se, at kvinder, der hidtil har været hjemmegående, nu kommer ud på arbejdsmarkedet.

Mens beskæftigelseskravet især gavner de lidt ældre kvinder, har 24-års reglen hjulpet de unge. Reglen har således været med til at give de unge, der ellers ville have giftet sig i en tidlig alder og fået familiesammenføring med en person fra deres forældres hjemland, en mulighed for at tage en uddannelse, som alle andre danskere i den alder jo gør.

Reglen er dermed et rygstød, der er med til at sikre, at især unge kvinder får en position, hvor de føler sig stærke nok til at sige fra over for forældrenes og miljøets pres, der går på, at ægteskab og børn er det vigtigste i en (rigtig) kvindes liv.

Som jeg sagde indledningsvist, så handler ligestilling for mig om lige muligheder – for kvinder og mænd såvel som for danskere og indvandrere og efterkommere.

Uddannelse og beskæftigelse er vigtige i den sammenhæng. Ingen kan klare sig her i landet uden en uddannelse, og uden uddannelse ingen job. Jeg mener, tallene taler for sig selv – der er sket en masse, og vi er fortsat på rette vej.